

RIJEČ UREDNIKA

Od 3. do 5. siječnja ove godine održana je u Zagrebu XXVIII. katehetska zimska škola za vjeroučitelje osnovnih škola na temu *Biblija u vjeronaučnoj nastavi*, koju su organizirali Komisija za trajnu katehetsku formaciju Nacionalnog katehetskog ureda Hrvatske biskupske konferencije i Pastoralna komisija Hrvatske unije viših redovničkih poglavarica u suradnji s nadbiskupijskim i biskupijskim katehetskim uredima i Zavodom za unapređivanje školstva Ministarstva prosvjete i športa Republike Hrvatske. U skladu s novijom koncepcijom organiziranja katehetskih skupova u nas, i na ovoj je školi znatan dio vremena bio rezerviran za pedagoške radionice: bilo ih je ukupno dvanaest. Naravno, održano je i više vrlo vrijednih predavanja. U ovome broju objavljujemo neka od njih, tako da ćete i vi, drage čitateljice i čitatelji, moći barem djelomice uočiti bogatstvo ovogodišnje tematike toga značajnog susreta.

Splitski bibličar M. Vidović u svom članku govori o ulozi Biblije u duhovno-profesionalnom identitetu vjeroučitelja. Biblija ima neizostavnu ulogu u formiranju sveukupnog identiteta svakog kršćanina, ali se ovoga puta autor posebno usredotočio na temu duhovnog i profesionalnog identiteta vjeroučitelja. U tu svrhu on razjašnjava temeljne pojmove, podsjeća na značaj vjeroučitelja kao odgojitelja u vjeri te ističe biblijske likove ostvarenih vjernika i njihova življenog vjerničkog iskustva. U Bibliji dolazi do izražaja i iskustvo i svjedočanstvo istaknutih biblijskih likova i vjernika, njihove životne i vjerničke vrednote i njihov egzistencijalni odnos s Bogom. Na vjeroučitelju je da kao vjernik i učitelj te stvarnosti uoči, usvoji i živi u svom svakodnevnom životu. Na kraju ovog opsežnog članka čitatelji i vjeroučitelji će naići i na autorove teze koje im mogu ujedno poslužiti i kao programatski poticaj za uočavanje ne samo uloge i važnosti Biblije u životu vjeroučitelja nego i njezina mjesta u vjeronauku općenito.

Mnogostruko bogatstvo Biblije i biblijskog teksta izražava se i u višestrukim mogućnostima povezivanja i uočavanja biblijskih tragova na mnogim područjima čovjekova života i rada, u Europi i u nas. Vrsni biblijski stručnjak A. Rebić ukratko će nas podsjetiti na neke moguće oblike susreta i dijaloga Biblije, a time i vjeronauka, i drugih školskih predmeta, npr. povijesti, kozmografije i kozmologije, književnosti i likovne umjetnosti. Rebić nikako ne želi reći da su to jedina mjesta susreta i međusobnog dijaloga Biblije i suvremenih školskih predmeta bilo u osnovnoj bilo u srednjoj školi, nego, ograničavajući se na tek neke od postojećih predmeta, ukazuje na njihovu povezanost s Biblijom i biblijskim kazivanjem, ali istovremeno podsjeća i na bitnu i temeljnu razliku između biblijske »svete« povijesti i povijesti s kojom se učenici susreću u školskom predmetu zvanom povijest. O takvim posebnostima i obilježjima biblijskoga teksta i kazivanja te njegovoj prisutnosti u drugim predmetima valja voditi računa i na vjeronauku, kako se

ne samo Bibliji nego i vjeronauku ne bi hotimice ili nehotice pridavao značaj koji im ne pripada, odnosno kako se ne bi potpomagao još uvijek živi stereotip o suprotnosti npr. biblijskog opisa stvaranja svijeta i znanstvenog prikaza početka svemira, zemlje i čovjeka.

Prilog vjeroučitelja T. Beusa o korelaciji vjeronauka i drugih predmeta u radu s Biblijom neposredno se nadovezuje na prethodni članak i nastoji ga upotpuniti na specifičnom području religijske pedagogije. Autor posebno ističe važnost korelacije, međupredmetne suradnje te stručnog i osmišljenog postupanja. Sestra Lj. Radošević sa svoje strane ukazuje na Bibliju kao knjigu života i čitatelje podsjeća na Boga koji je odgojitelj izabranog naroda, ali i pojedinaca. Autorica to zorno pokazuje na Zakejevu primjeru te zaključuje kako je upravo po radu s Biblijom vjeroučitelj pozvan *s nadom* ići naprijed.

Članak V. Badurine, koji ne pripada člancima s ovogodišnje Katehetske zimske škole, svakako je koristan doprinos cjeloživotnom vjeroučiteljevom obrazovanju, ali i konkretn autorov prilog novijim raspravama o mogućim i potrebnim usmjerenjima današnjeg i sutrašnjeg hrvatskog školstva. Badurina naime posebno ističe važnost *živog učenja* kod kojega vjeroučitelj i učitelj općenito nastoje razvijati osobnost učenika. U tu je svrhu važno promicati i ostvariti odgovarajuću *kulturu* učenja i pojedine snage koje utječu na nju, kao i na odgovarajuće didaktičke čimbenike. Iako su sve to općepedagoške i općedidaktičke stvarnosti, one su zanimljive i važne i za vjeroučitelja upravo stoga što je on, kao sastavni dio školske stvarnosti, ujedno i *učitelj*. Pokušajmo se stoga svi upoznati sa zahtjevima i mogućnostima nove kulture učenja, ali ne samo teoretski nego i svojim vlastitim zalaganjem u primjeni ovdje prikazanih modela i postavki.

I na kraju ovoga broja upoznajemo Vas s nekoliko novih djela na području religijske i pedagoške literature. Plodonosno čitanje i djelotvorno vjeronaučno poučavanje želi Vam Vaš

Urednik